

3-9

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Teléfono núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 ESTRANGER, 2,50 pessetes

Els ideals

—I vostè, què és?
—Ai, filla! Això ja no es pregunta; jo monàrquic.

INTENCIONS

ELS QUE ARA PROTESTEN

A Madrid, el poble, exasperat per les provocacions dels monàrquics i la clerecia, inicià la crema de convents. La crema de convents es propagà a altres—poques—poblacions d'Espanya.

Naturalment, davant l'amenaça del foc, fugien els pobladors dels convents: monges que es dediquen a l'ensenyança; monges que es dediquen a cosir roba blanca i a fer samarretes; frares que es dediquen a fer xocolates, licors i cordials; jesuïtes.

El cel d'Espanya s'aclaria. Dels convents abandonats n'eixia un baf de presó, de cella de càstig, de cosa en estat de descomposició. Algú ja pensava en convertir els convents abandonats en hospitals, en escoltes, en cases per a obrers. Així s'haurien redimit del seu passat.

Hom cremà algunes obres d'art, alguns llibres de mèrit, cosa que alguna revista gràfica de Madrid féu resaltar amb manifesti festiva. Però més lluminós—i terriblement—era tolerar la guerra que, des de l'interior dels convents, hom feia a la República.

Si des de l'interior dels convents no s'ha-

gués fet aquesta guerra innoble a la República, ningú no s'hauria alegrat de l'incendi; ningú no s'hauria alegrat que els religiosos de diverses ordres passessin la frontera.

Ara, però, gràcies a la conducta política d'aquests religiosos, ens n'hem alegrat tots els homes d'esperit liberal, comprensius i tolerants.

A pesar que hauriem volgut evitar-ho. Hauriem volgut evitar-ho per no donar a aquestes monges, a aquests frares, a aquests capellans, a aquests jesuïtes, el paper de víctimes i deixar-los en el que realment els escava millor: el d'enemics de la República, el de devots de la putrefacta monarquia, el de conspiradors.

La República no és enemiga del sacerdot. La República és, únicament, enemiga del sacerdot facciós. El sacerdot digne, honrat, bo, caritatiu, intel·ligent, mereix tots els nostres respectes. L'altre, el cavernari, l'enemic de l'ordre, no.

La gent devota—no la veritablement religiosa—, la que estima més la negra sotana del capellà que la blanca túnica lluminosa de Jesús, posà el crit al cel. Aquesta gent és aquella que, per no donar cinc cèntims a un pobre, li diuen que "Déu l'empari"; és la que odia el pobre i l'obrer; la que viu confortablement, mentre treballen i els obrers

moren de fam; la que té automòbil i compte corrent al Banc (1).

Aquesta gent, que amb tanta facilitat oblida a Déu, no podia viure sense el capellà... sense el capellà indigne, atrabiliari, enemic de la República, sembrador d'odis i rancúnies.

Sobretot, ço que no podia pair de cap manera era la fugida dels jesuïtes. Els jesuïtes havien fugit dels seus convents, s'havien refugiat a Loyola, estaven a punt d'anar-se'n d'Espanya. I això no es podia tolerar. Això era una desgràcia terrible.

Aquesta gent, des dels convents, des dels col·legis, des de les fàbriques, des dels obradors, des de les oficines, coaccionant d'una manera odiosa tot aquell que depenia d'ells, començaren a recollir firmes per evitar aquesta gran desgràcia de l'expulsió dels jesuïtes. La campanya s'ha estès, com una taca immunda, per tot Espanya.

En una fabriqueteta d'una barriada extre-

(1) Ara ja no l'hi té. Ara, per una por estúpida i per a crear dificultats a la República, l'ha retirat.

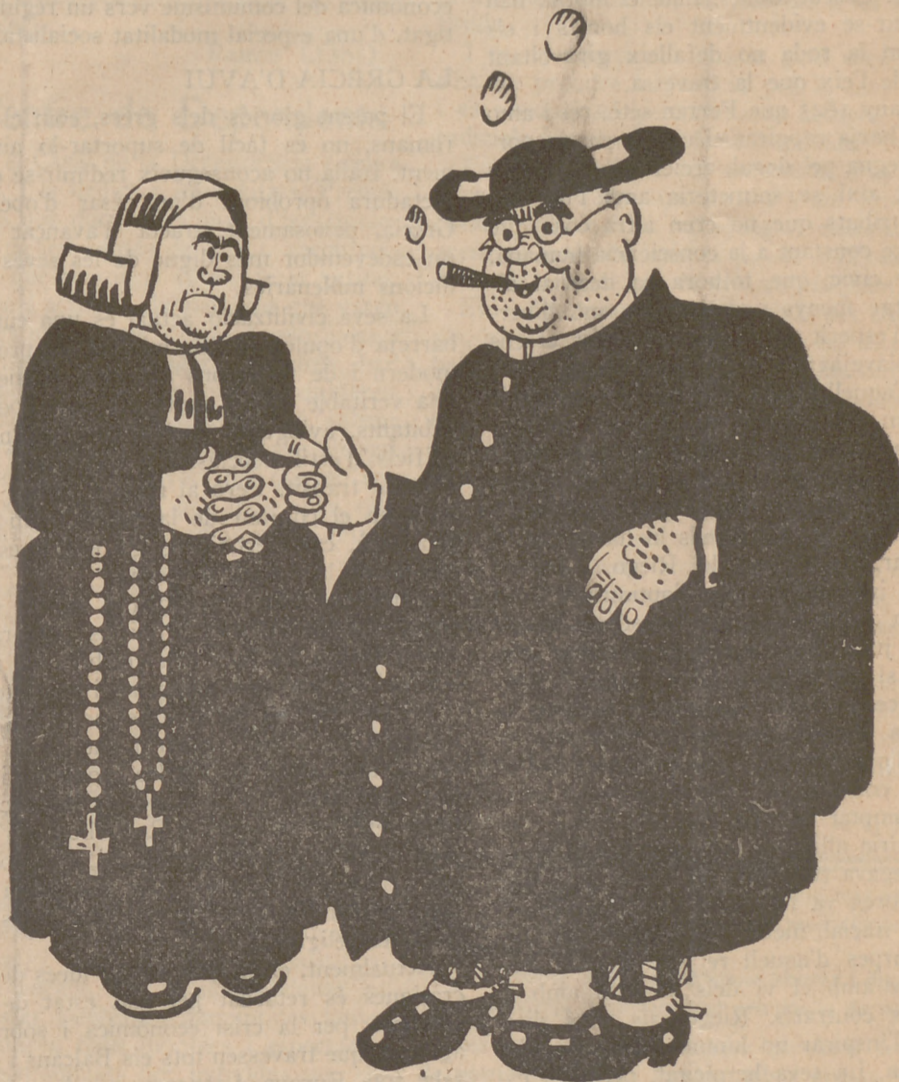
ma de Barcelona hom ha fet firmar noies menors de catorze anys. Suposo que a la resta d'Espanya deu haver passat el mateix, perquè aquesta gentota no té manies. Ni els ve d'una coacció.

Però aquesta gentota que ara recull firmes—exigint-les a menors de catorze anys—per a la no expulsió dels jesuïtes, no en recolliren per a l'amnistia dels de Garraf, dels de Prats de Molló, de Fermí Galán, d'Angel Garcia Hernández, assassinats d'una manera vil, sense cap protesta d'aquesta gentota que es diu cristiana, que es creu cristiana perquè oïx missa, confessa i combraga i té altres tractes amb el capellà.

Cal que a aquesta campanya a favor dels jesuïtes se n'hi oposi una altra en contra. Els Ajuntaments, els centres polítics, els centres obrers, tots els homes d'esperit liberal, en fi, han de recollir també signatures i enviar-les al govern.

A veure què passa.

Lluís CAPDEVILA

Els altres ideals

—I que en són de dolents, aquests republicans!
—No pas mentre ens mantinguin, Mònica.

Maneres de viure

El lladre:—Nosaltres vivim dels rics!
El capellà:—I nosaltres dels rucs!

Espurnes de la setmana

Va venir Marcellí Domingo a Catalunya, i Catalunya li va retre l'homenatge que li devia pel seu decret sobre la llengua catalana. Ja era hora que un ministre català actués i treballés en català. Aquesta obra es deu a Marcellí Domingo, que no ha estat mai un ministre regionalista.

No se'ns pot negar la nostra patent de republicanisme. Hem estat al costat sempre de la República, i contra la Dictadura d'ahir i de la d'abans d'ahir.

Per aquest motiu, cal dir i advertir que no estem disposats a admetre que certs elements que ara s'han despertat més revolucionaris que Trotzki vulguin dur la Revolució per un camí que no seria la resultant de les eleccions del 12 d'abril.

El 12 d'abril no varen pas guanyar els comunistes, que presentaven candidatura pròpia i que no tregueren més de dos mil vots. El 12 d'abril va guanyar l'"Esquerra Republicana de Catalunya", o sigui el partit de Francesc Macià i Marcellí Domingo, de Lluís Companys i de Jaume Agudé. Es a aquest ideari que els dirigents de la Revolució a Catalunya es deuen, i no pas als que ara volen fer-se seva una Revolució en la qual no hi van prendre part.

La Revolució del 12 d'abril vol dir llibertat. I llibertat és República democràtica.

No va guanyar la Revolució una classe; la va guanyar el poble. I el poble és altra cosa que una sola classe. Quan la classe guanyi la seva Revolució, farà bé d'imposar un ideari i una tàctica política; però mentre sigui el poble, o sigui el conjunt de classes, la que hagi guanyat la Revolució, l'ideari i la tàctica política és la de l'"Esquerra Republicana de Catalunya", i no pas d'altri.

Els diaris republicans han de comprendre

que han passat d'òrgan d'oposició sistemàtica a oposició governamental; d'òrgan de provocació a òrgan de difusió i col·laboració.

Ara hi ha massa valents, massa cridaders, massa homes que prenen una actitud agressiva i violenta. Que l'hem sentit, de vegades, aquest crit de violència i escàndol! Que l'hem sentit, de vegades, aquest orador—qualsevol—que s'enlaira damunt de l'escenari i diu: "—No estem disposats a donar un pas enrera!" I van guanyar els Sometents. I més tard va dir: "—Que no juguïn amb l'organització, perquè farem la Revolució al carrer!" I va venir Martínez Anido. I de nou va exclamar: "—Ens jugarem la vida contra la nostra llibertat!" I va venir la Dictadura.

Ja sabem el que són aquests desitjos d'ésser revolucionaris. Però ara la Revolució ja està feta. Sí; ja està feta la Revolució democràtica. Ara el més revolucionari és el Govern. Els altres no són revolucionaris; són professionals de l'escàndol, són agents provocadors, són amics de convertir un règim que ha arribat a la vida sense necessitat de lleis d'excepció, sense censura i amb plena llibertat, en un règim filofeixista, al qual no hi hauria més remei que anar, per tal que no tornés la Monarquia vergonyant, i que faria que els valents d'ara s'amaguessin com sempre i perdessin la vida els veritables revolucionaris que ens governen.

Quan un home et parli amb violència, fixa't-hi bé. Pregunta-li on era en l'hora tràgica i grotesca de la Dictadura.

Quan un home escrigui violentament als diaris, pregunta-li què és el que escrivia sota el règim dictatorial. No n'hi ha prou de fer de revolucionari ara. Cal haver-ne fet en els vuit anys vergonyants.

Sí, sí... Ja ho sabem, que voleu més del que hi ha; però ens voleu dir quina organització teniu per fer aquesta Revolució de classe?

Quan no passeu pel lamentable espectacle

d'estar dividits en tres sectes, llavors podreu parlar al poble. Mentrestant, cal que tingueu noció de què una cosa és la propaganda política i l'altra la revolucionària.

Amb la vostra actitud d'avui, no trebal·leu pas per les llibertats del poble, sinó que trebal·leu perquè ens les prenguin totes.

No volem repressió. Però volem comprensió. La República té el dret de defensar-se. No hem de perdre la Revolució del 12 d'abril, per la que donaren la sang Galan i Garcia Hernández.

Una República democràtica és el règim de l'hora present. Nosaltres volem una República democràtica i federal. En realitat, la República serà el que el poble vulgui que sigui. Hem de destruir la teoria que les revolucions no es fan mai amb la papereta a la mà. La demostració és que ací s'ha fet amb la papereta a la mà. Per tant, el país ja no vol més convulsions. Si vol una altra mena de República que la democràtica i federal, té, en ocasió de les Corts Constituints, el mitjà de fer-se una majoria com més extrema esquerra, millor.

Revolucionaris! Republicans! Estigueu alerta! No feu cas dels que diuen que el Govern va poc a poc. No feu cas dels que demanaren anys i anys la supressió de la pena de mort, i ara, de cop i volta, demanen afusellaments i garrot, a cada cantonada.

¿Que no ha fet res, un Govern que, "revolucionàriament", ha rebaixat el pressupost de guerra de 700 milions a 150?

¿Que no ha fet res, un Govern que, "revolucionàriament", ha donat la terra als treballadors sindicats?

¿Que no ha fet res, un Govern que ha separat, de fet, l'Església de l'Estat, i que va camí de trencar amb les ordres religioses que no compleixen amb el seu deure?

¿Que no ha fet res, un Govern que dóna al pressupost d'Instrucció Pública els milions per aixecar escoles i elevar l'espiritualitat del treballador i del camperol?

¿Que no ha fet res, un Govern que ha fet caure tots els homes d'ahir i que ha posat homes dignes en els càrrecs de Govern?

Quan llegim que es demana un "Tribunal popular" per jutjar els culpables de les responsabilitats, ens fa molta gràcia. ¿Què cosa vol dir "Tribunal popular"? Es que no és "Tribunal popular", l'independent judicial no sotmès a cap pressió governamental?

Amics, cal defensar la Revolució. La qual cosa vol dir defensar la República. Qui no defensi la República, qui li entorpeixi el camí, qui no vulgui comprendre que la vida de la República és una cosa sagrada, és que no sap el que l'espera si el règim republicà caigués.

Alfons XIII conspira. Conspiren els aristòcrates d'ahir. ¿Es que això no vol dir res?

Ni els de l'extrema dreta ni els de l'extrema esquerra. Nosaltres som demòcrates i federals. La nostra Revolució ha estat aquesta. Altra cosa és bizantinisme i ximpleria.

Catalunya, en aquesta hora, té una alta responsabilitat. Catalunya, en aquesta hora, té una magna responsabilitat.

La lliura ha arribat a 63! Miserables! Aquesta gent que cegament no vol saber res de la riquesa nacional perquè hem expulsat el rei, mereix el menyspreu més considerable del país. Mereix, però, un altre càstig. Sabem que Indalecio Prieto està disposat a aplicar-los-el. Tenim confiança en ell.

Catalunya deu pensar que, sota aquest règim, pot aconseguir-ho tot. Que, de retornar la Monarquia, tornaria a no tenir res.

Som davant d'una hora històrica. Sapiem-ne ésser dignes.

No ho podem fer tot en un dia. Ho podem fer tot per etapes. Les revolucions no resolten pas tots els conflictes. El que fan és anar donant solució als que deixaren plantejats els Estats que fugen o desapareixen per sempre.

Homenatge a Rafael Campanals

Dissabte passat tingué lloc, a l'Hotel Orient, l'homenatge que uns quants amics organitzaren a honor del Tinent d'alcalde i director de la Universitat industrial, En Rafael Campanals.

Més de quatre-cents comensals s'asseguraren a l'entorn del homenatge.

Feren ús de la paraula els senyors Coll i Massaguer, Viladomat, Forment, Mira, Xirau, Grant i Sala, Rodon, Casimir Giralt, Lluís i Vallescà, Lluís Companys i Serra i Moret.

Rafael Campanals, en eloqüents paraules, agrai l'acte que se li tributava, i regracià a tots els presents les demostracions d'afecte i simpatia que li oferien.

Li deien "el rei de copes".
Perquè l'únic que feia bé, millor que ningú, era això: beure.
I a la salut d'Espanya.

Per al cop d'Estat trià un general que no pertanyia a la llei seca.

VIDRERES

Es esperada amb extraordinari interès la conferència anunciada pel vinent dia 14, en el "Casino La Unió", a càrrec del nostre volgut company Angel Samblancat. Per si la vàlua de l'amic no fos prou, el tema a tractar, "Els problemes de la República", és tota una llaminadura.

Tot fa creure en un falaguer èxit, del qual n'estem segurs.

J. T. M.

V. S. (Hospitalet).—Es molt poqueta cosa. Feu-ne d'altres, si us plau.

J. T. M. (Vidreres).—Publiquem la vostra carta.

V. R. (Ciutat).—Heu repetit tant els conceptes, que tot i ésser curt, es fa pesat.

Ll. V. A.—En carter per a publicar-lo.

R. C.—Us diem el mateix.

J. T.—Va.

P. L. (Vilanova).—Aquestes xafarderies no interessaven ningú més que a mitja dotzena.

V. R. (Igualada).—Amic, si no ens ho dieu cantant, no sabem pas què voleu.

M. H.—Indiscutiblement, llegint això, tenen tota la raó. Però cal tenir present allò de "según el color del cristal con que se mira".

Ll. C.—Sí, senyor; encara que a vostè li semblí mentida, LA CAMPANA és llegida pels capellans. Contràriament, com podrien dir que som això, allò i lo de més enllà?

C. F. (Reus).—Ho celebrem. Ja ens enviarà confits, eh, quan vingui el republicanet?

601.—Si a la parada esteu tant de broma com escrivint, que en Deveu fer de diners!

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona